

EL MISTERIÓS IDIL·LI DE SHAKESPEARE I MARLOWE

Text: Roser Porta ◆ Col·labora: Llibreria Catalunya

EL VENERAT i mitificat William Shakespeare està de moda fora dels cercles elitistes de la cultura i fora dels reductes universitaris especialitzats. Javier Gurruchaga, al capdavant de La Reducida Shakespeare Company interpreta al teatre Arnau de Barcelona *Las obras completas de William Shakespeare (abreviadas)*, una bogeria absolutament recomanable si s'és aficionat a la desdramatització, a la ironia i al plaer de l'humor amb bones dosis de surrealisme i absurd. Però com que aquestes no són pàgines de teatre, no ens deixarem anar i ens centrarem en una altra recreació al voltant de l'escriptor britànic més famós: la de Jordi Mata a *La segona mort de Shakespeare*.

La història de la literatura també té una part dedicada als rumors i al safareig. Una mena de revista del cor on es parla dels triangles que muntaven Simone de Beauvoir i Sartre, els truculents idil·lis homo i heterossexuals de Lord Byron o Oscar Wilde, on s'especula sobre la relació de Mercè Rodoreda i el seu marit, i on se sap que Quim Monzó ha hagut de deixar el gintònic per no quedar sord a causa de la quinina de la tònica. Aquest mateix volum de xafarderies en l'àmbit literari, també conté un capítol en què s'especula sobre l'homosexualitat de Shakespeare, i Jordi Mata l'ha desenvolupat i convertit en eix de la seua nova novel·la.

Partint de la relació entre Shakespeare i Christopher Marlowe, hi afegeix ingredients més cultes i d'intriga literària. Mata ens presenta un Shakespeare lliurat en cos i ànima a un Marlowe, espia del servei secret de la reina Elisabeth, que fingeix la seua mort, per no ser assassinat per un complot. Tots dos segellaran un pacte que, si és cert, sacsejaria tots els fonaments de la literatura moderna: Shakespeare no escriu ni una sola de les seues obres teatrals, fetes

LA SEGONA MORT DE SHAKESPEARE. J. MATA. Barcelona: Columna, 1999. Premi Néstor Luján de novel·la històrica.

LA COMPASSIÓ DEL DIMONI. JORDI MATA. Barcelona: Columna, 1999. Premi Joanot Martorell 1998.

EL MISTERI DE BERLÍN. JORDI MATA. B: Columna, 1997. Premi Sant Jordi 1996.

per Marlowe, i suspira per passar a la glòria amb els poemes facturats per l'altre. La ruptura com a amants, els joves actors que protegiran cadascun, les relacions sexuals, l'enveja i els diners, l'amor despòtic i la veneració són elements que es desenvoluparan en un Londres càdric, i empestat, en un barri dedicat al teatre i els vicis, sota el flagell dels predicadors puritans. Un ambient on s'escriuen i es representen des d'*Eduard VII* o *Al vostre gust* (obres presumptament escrites per Shakespeare) al *Faust* de Marlowe. S'ha de reconèixer que el punt de partida –el misteriós idil·li entre els dos mites literaris– és fort i atractiu; un argument dels que enganxen i que Mata l'explota amb destresa i habilitat.

La carrera d'aquest jove escriptor cada cop està més marcada per la novel·la històrica, un gènere que l'editorial Columna potencia a través d'una col·lecció específica (que també inclou interessants novel·les d'Albert Salvadó com *El mestre de Keops* i *L'anell d'Atila*, i l'exitosa sèrie sobre Alexandros de Valerio Massimo Manfredi) i del premi

Néstor Luján, dedicat exclusivament al gènere històric. I Jordi Mata es mou bé en aquest àmbit. Sense estridències ni espectacularitat. Però bé, perquè aconsegueix un retrat versemblant de l'època que descriu i una trama atractiva que atrapa el lector i li fa passar bones estones.

I que una novel·la ens diverteixi no és poc. Mata ja ho va aconseguir a *El misteri de Berlín*, amb una història que barrejava el poder del cine amb el del nazisme i girava al voltant de Marlene Dietrich, Hitler i el ministre Goebbels. I ara, remuntant-se als segles XVI i XVII, ens torna a enganxar.

Mata, que reconeix haver-se presentat a més de 40 premis literaris, ha aconseguit en quatre anys el Sant Jordi, el Joanot Martorell i el Néstor Luján. El primer li va significar els atacs furibunds, i sense fonaments, del flagell de Xavier Bru de Sala. El crític i polemista *destroyer* l'acusava de ser un funcionari, de ser jove, i de no merèixer el Sant Jordi. Però Mata s'ho va prendre amb calma, va aconseguir autèntics èxits de vendes, el favor de part de la crítica, i es va permetre el luxe de dedicar *La compassió del dimoni*, al seu principal detractor. Ara, que s'han calmat els ànims de tots, Jordi Mata ven a les llibreries i diverteix el públic, amb una novel·la ben articulada i amb un estil àgil. I d'això se'n diu literatura normal.